

A média hatása a gyerekekre, - minden szülő felkapja a fejét erre a címre, és bár tudni véli a választ, örökké reménykedni fog, hogy annyira mégsem árt, mint amennyire használ.

Ismerjük be, önhittek és tudatlanok vagyunk. Ha megtanultunk nagy nehezen megnyomni egy gombot, már azt képzeljük, hogy mindent tudunk a technikáról.

Pedig nagy százalékunk még az emailt is nehézkesen használja. Neked mennyi időbe telt megtanulni csatolni egy dokumentumot vagy egy képfájlt? Netán méretre vágni egy képet, még a közösségi oldalak őskorában, amikor ez még nem automatikusan működött?

Vagy **be tudod állítani a különböző szűrőket**, hogy a megfelelő információk megfelelő helyen bukkanjanak elő, és ne ismerje az egész munkaközösség a pornónézési vagy kártyázási szokásaidat? Ja, te nem vagy benne abban a kilencvenvalahány százalékban, akik

ezt művelik, csak nem vallják be.

A sűgő, a F. A.Q. és a felhasználási szabályzat **nem csak a nyugdíjasoknak van szorgalmasan feltöltögetve.**

Hanem neked is, kedves időhiányban szenvedő, gyermekednek minden földi jót előteremtő, technikai bunkó szülőtársam, és neked is kedves, sok idővel, kevés türelemmel, és ugyanennyi szülői ráfigyeléssel ellátott kiskamasz gyermekem.

A Csíkszeredában, a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetemen lezajlott konferencia tanulsága nagyjából így csapódott le bennem. **Esély vagy veszély? A média hatása a gyermekekre** címmel szervezett agytágítón elhangzott, hogy a felmérések alapján a gyermekek, a kamaszok is, akiről az a hír járja, hogy a véleményüket elsősorban a kortárs csoportok, a barátok formálják,

a szülőkre hallgatnak leginkább.

Az a megbízható információ számukra, amit a szüleiktől hallanak, majd amit a tanárok közvetítenek számukra, és csak sokadikak a sorban a televízió, a rádió hírműsorai, a hírlapok plusz és mínuszosai, valamint az internetes portálok hírfolyamai.

Állítólag nem hisznek a reklámokban, bár arról nem közöltek felmérést, hogy nem csupán a jó választ tudva ikszeltek, mert nem illik, nem trendi hinni az intelligens feltöltő mosópornak. A magasan képzett szülők gyerekei sokkal kevesebben állították azt, hogy a szüleik kevesebbet tudnak az internetről, mint ők maguk.

A rajzfilm sem az ördögtől való, de a mese a tuti

Lelkiismeretfurdalásod van, mi? Mert mosogatás közben titokban beteszel egy rajzfilmet a kölknek, hogy ne kelljen utána két hétig szedegetni a gondosan a szőnyegbe simított gyurmát.

Sajnos, a tájékoztató címke félretájékoztat. A gyurma nem mosható ki a szőnyegből, egyik fajta sem.

El kell döntened(m), hogy mi a jobb? Ha éjjel mosogatsz, hogy nappal holtfáradtan üvöltsed a

gyermeknek, aludjál már el, **nem mesélem el századszor is a hétfejű pöttyös törpét a tanyán**, mert kibaszottul fáradt vagyok, vagy benyomod a gyermeket a tévé elé, hogy legalább az ebédet legyen miből megenni.

Mindkettő kurvára rossz választás. A jó választás, ha felveszel egy cselédet, egy csodálatos bébiszittert, vagy egyik előző változat miatt sincs lelkifurdalásod.

Mindenesetre a Walt Disney mindent megtesz, hogy csúnyácska gyermekünk ne etessen mérgezett almát a mindenki szeme fénye szomszéd csemetével. Az egyik tanulmány szerint **jó val több feszültségoldó részlet szerepel a megfilmesített változatban**, mint az eredeti mesében. Bár a mesében is van elég agresszív jelenet, a gyerekek csak annyit képzelnek el maguknak belőle, amennyit fel is tudnak dolgozni.

A rajzfilm mindennapi használata nem egészséges, mint ahogy az üvöltözés sem, úgyhogy

tartsunk önvizsgálatot.

Egy másik felmérés szerint ugyanis a szülők előszeretettel állítják azt, hogy gyermekük sosincs valamely elektromos bébiszitter elé ültetve, ugyanazon szülők gyermekei pedig előszeretettel mesélnek és rajzolnak kedvenc rajzfilmhőseikről.

Tudjuk, mi a jó válasz, csak nem tudjuk levezetni a megoldást. Nulla pont. Lehet, hogy hibás a feladat, túl sok az ismeretlen.

A rossz hír az, hogy bármennyire is szeretünk kígyót-békát rámondani a médiára, a netre, a **gyermekünk egészséges felnőtté válása a mi kezünkben van**

. Meg kell tanulnunk használni azt, amit nem ismerünk, ezért félünk tőle, és utáljuk, mert nem ismerjük, és hatalma van felettünk. A pedagógusoknak is.

A konferencia másik érdekes felvetése a felejtés elfelejtése. Azaz voltak olyan szép idők, amikor a memóriahiány a hasznunkra volt. Működött a természetes szelekció. A legendák és a népdalok vitték hírül a múltban élők hozzá(nk)adott értékét. Majd néhány ember kapirgálta le

azt, amit szerinte a világról tudni érdemes.

A mesterséges memória megjelenése óta mindent töviről-hegyire fel tudunk idézni, amit rögzítettünk, és sokszor azt is, amit szívesen elfelejtettünk volna. **Hiányzik a szelektálás,** nehéz lesz a reflektálás.

Ki a hibás, ha túl sok az ismert tényező?

Feláll a hátamon a szőr, ha azt hallom, hogy az én gyerekem juszt se néz tévét, nekünk nincs is olyan, miközben a tisztelt utód pornót néz a pad alatt az iskolában, netán, imitálja is azt a tanár háta mögött.

Netán olyan pszichológusokat hoznak fel a gyermeknevelési szakértelem szent és sérthetetlen tótumfaktumaiként, akik maguk is beismerik, hogy **saját gyermekeikkel nem ők, hanem a feleségeik vesződtek.**

Nem lehetne esetleg, hogy úgy nevelünk gyereket, ahogy tudunk, és nem szórunk minden nap hamut a fejünkre azért, mert esetleg megnézett egy rajzfilmet, vagy ráüvöltöttünk?

Hanem **elismernénk, hogy abszolút nem vagyunk tökéletesek**, néha jólesik nem biokaját enni a gyerek szeme láttára, kidobható pelussal mérgezni a bőrét, megúszni a mesemondást egy rajzfilmmel, és mindezek mellett megpróbálunk a lehető legjobb szülőkké válni?

Például úgy, hogy **megtanuljuk, mi történik, ha megnyomunk egy fényes kütyүн a gombot.**